

[Gert Petersen]

fredstid. Men en krisesituation er jo netop noget, der forekommer i fredstid. Der blev altså lagt op til en fundamental ændring af Danmarks hidtidige sikkerhedspolitik.

Denne varslede ændring må ses i sammenhæng med visse andre forhold:

For det første den allerede indgåede aftale med USA om modtagefaciliteter for ca. 120 amerikanske kampfly i Jylland og anlæg af nye depoter med henblik herpå.

Dernæst de igangværende drøftelser inden for NATO med henblik på øremærkning af et meget stort antal tropper, herunder amerikanske, til modtagelse i Danmark.

Endelig de forestående forhandlinger med USA om indretning af depoter med svære våben til disse tropper.

Det hele er skjult i hemmelighedskræmmeriets tåger. Også i dag vil vi høre forsikringer om, at intet er besluttet. Det er måske formelt rigtigt. Til gengæld er der en særdeles reel risiko for, at folketinget en dag med ét bliver stillet over for en fiks og færdig aftale, og vi ved, hvad den slags indebærer af pres på tinget.

Derfor ønsker socialistisk folkeparti, at tinget og befolkningen her og nu inddrages i de faktiske drøftelser, der foregår, drøftelser, som kan få den største, ja, måske en skæbnesvanger betydning for Danmarks sikkerhed. Det er baggrunden for denne forespørgsel.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Denne forespørgselsdebat kommer på et tidspunkt, hvor der mellem de partier, som traditionelt står bag dansk forsvars- og sikkerhedspolitik, er forhandlinger om forsvarrets fremtid. Jeg vil gerne igen udtale regeringens håb om, at disse forhandlinger vil resultere i en løsning, der kan bekræfte den store politiske bredde bag dansk sikkerhedspolitik.

For at undgå enhver misforståelse vil jeg gøre opmærksom på, at der ikke består nogen sammenhæng mellem regeringens forslag om et uændret løn- og prisreguleret forsvarsbudget og så spørgsmålet om udbygning af de NATO-depoter, som vi har haft siden 1960 til støtte for NATO-styrker i tilfælde af forstærkninger udefra.

Jeg finder det også vigtigt at slå fast, at regeringens forsvars- og sikkerhedspolitik er uændret. Der går en lige linje fra vort med-

lemskab af NATO i 1949 til regeringens nuværende holdning. Med medlemskabet af NATO gik vi for første gang i vor historie ind i et integreret samarbejde – med de fordele og forpligtelser, det indebærer. Det er glædeligt at konstatere, at et stort flertal af den danske befolkning går ind for dansk medlemskab af NATO. Dette skyldes nok først og fremmest, at NATO er en forsvarsorganisation, hvis vigtigste mål er at hindre krig. Trods en verden med mange konflikter har alliancen vist sin eksistensberettigelse i de efterhånden mange år, den har eksisteret. NATO er ikke blot spørgsmålet om et militært samarbejde med et nødvendigt styrkemål, eller som det har været udtrykt: NATO kan aldrig været et mål i sig selv, men skal være midlet, der kan føre os til øget afspænding og en endelig nedbrydning af de kunstige skel, der har kendetegnet efterkrigstidens Europa.

Vi må realistisk erkende, at denne situation står vi ikke over for, men målet må vi aldrig slippe af syne.

I det løbende samarbejde er det meget vigtigt, at NATOs samlede forsvar er tilpasset den internationale militære situation. Sovjetunionen har ikke lagt skjul på, at man har foretaget en kraftig maritim opbygning igennem de senere år, hvilket har betydet, at oprindelige tanker om forstærkninger af både mandskab og materiel over Atlanten må revideres.

Både hvad angår fremmede styrker og atomvåben, er det som bekendt den danske holdning, at tilstedeværelsen på dansk område ikke kan finde sted under de nuværende omstændigheder, dvs. i fredstid. En naturlig konsekvens heraf må være – og dette er også en uændret dansk politik – at mulighederne for i en given situation at modtage hjælp udefra må være forberedt på forhånd, således at forudsætningerne for overhovedet at kunne få en sådan hjælp kan opfyldes.

Denne forpligtelse til i fredstid at forberede modtagelsen af udenlandske forstærkninger er udtrykkelig fastslået i betænkningen over forsvarslovene af 1973. Forstærkningsmuligheden har således hele tiden været betragtet som det naturlige modstykke til ikke-stationeringspolitikken.

Denne politik er bl. a. begrundet i Danmarks geografiske beliggenhed. Når Danmark i modsætning til andre lande valgte